

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ ΤΣ ΠΡΩΪ...

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΕΡΩ

Έκεινο τό πρωτό ο Γεράρδος μόλις άκουσε τήν κομμάνη καμμάνα να ση...

φύγη. Τό να μείνι, ντά της έφροντας ότι δέν τόν άγαπά ήταν γι' αυτόν άφορητό μαρτύριο. — Τό μόνο που έβλεπα, τού είπε ή κυρία ντά Σερβίλ, τήν στιγμή της άνωχηρήσας του, είνε να μήν είστε δυ...

Ένας χρόνος είχε περάσει από τήν ήμέρα αυτή και ο Γεράρδος βρισκότανε τώρα ξανά στην βίλλα της άγατημένης του, περι...

Έκείναις καθώς είπαμε, τήν φωτογραφία της μπρός στο παρσόφρο της βίλλας, όταν μιά κίεση πήγε και άκούμπησε σισπηλά σ' ένα κλαδί, έμπρός στο μάτια του. Αυτό τόν έφερε κάπως στόν έαυτό του κ' άρχισε να σκέπτεται :

Πήλιν λοιπόν θα κατέστρεφε τό όρατο αυτό πρωτό με τήν μεταλλογία του :

Πήρε μιά βαθειά άναπνοή και έρωτασε να πλημμυρίξη τά νέα του στήθη ο θεοσερδός, γεμάτος μερομήτες, πρωτόνός άέρας.

Τό μόνο που έχω να κάνω, σιδήθηκα, είνε να πηξώ βαθειά στο στήθος μου τόν έρωτά μου. Καί θα τό κατορθώσω. Καί σάν να είξε φύγει έξωφρα από πάνω του ένα παλόνιο βίρος, άλαφρό και έννοιαστος κατέβηκε στόν κήπο, παίρνοντας μαζί του ένα άχλάδι.

Στόν κήπο τόν σταμάτησε έξωφρα ένα όραιότατο θέαμα : Ένα πουλάκι, ή μητέρα άσφαλός, έμπαινε αυτή τή στιγμή στην τρούπα τού κορμού μιάς άχλαδιάς, έπαίρνε ότι χορταράκι εύρισκε, έβγαζε από μέσα ένα - δύο σκουλήκια και τά πηγαινε στα μικρά του. Ένα άλλο πουλάκι—ο πατέρας—διάλεγε καταγής τά τοιμημένα φρουνηούκια, έπαίρνε ένα, τό γούριζε καλά καλά για τό τό δη, και ύστερα τό άβραχνε με τό άμφορος του και τό πηγαινε κ' αυτός στο μικρά του.

Ο Γεράρδος παρακολουθούσε τό θέαμα μέ μεγάλο ένδιαφέρον και γελάσει κωνώντας τό κεφάλι του. — Μά δε θα γάνε λοιπόν τό άχλάδι σας, τού είπε έξωφρα γλυκά ή Κα ντά Σερβίλ ή όποια είχε πλησιάζει άθόρυντα.

Έκεινος γούρισε ξαφνιασμένος και πριν άκόμη τήν καλημερήση, της ψιθύρισε :

— Μά ίδέστε, ίδέστε λοιπόν, εκεί έπάνω στο κλαδί... Είνε πέντα έξη πουλάκια... Κιτάξτε πός ή μητέρα ματζεύει σκουλήκια και ο πατέρας σπάξεί φρουνηούκια για τά μικρά τους! Μήπως έξέρετε πού είνε ή φωλιά τους; ρώτησε τήν κυρία ντά Σερβίλ, ο Γεράρδος. — Ναι ξέρω. Έλάτε να τή δούμε! τού άποκρίθηκε ούτ.

Στόν ένθουσιασμό του ο Γεράρδος έπιασε τήν κυρία ντά Σερβίλ άπ' τό χέρι και έκείνη τόν έπρόβηξε έτσι ίσα μέ μιά γέριμη καρδιά. — Κιτάξτε! Είνε άκει ή φωλιά!... τού είπε.

Κι' άπλώνοντας τό δμορφο μπράσο της, τού έδειξε μιά τρούπα χρισμένη γύρω με χορτάρια και πευραθάκια. — Είνε ή πρώτη φωλιά που βλέπω! όμολόγησε ο Γεράρδος.

— Δέν ντρέπεστε! τού είπεν ή κ. Σερβίλ γελάοντας. Ο λαχονόκηπος είνε γεμάτος από τέτοιες φωλιές. Έλάτε, έλάτε! Θα σάς δείξω και άλλες!

Καθός όμως επήγαιναν, έκείνη τού είπε ξαφνιασμένη :

— Μου φαίνεται, Γεράρδο ότι άρχίζει και σάς άρθεσι ή έξοχή... Τι σάς έδιωξε τόσο νωρίς σήμερα άπ' τήν κάρμαφ σας ;

— Η πρωινή καρμπάνα. Δέν τήν είξα άκούσις ποτέ ως τώρα. Αυτή μ' έκανε να πεταχθώ άπ' τό παρσόφρο! μιν, να τρέξω στο παρσόφρο και να ίδω τι θανατικό πράμα είνε ή χαρηνή στην έξοχή...

— Ελέπετε, είπε ή κ. Σερβίλ, είνε καλλίτερο αυτό από τού να είστε έρωτευμένος μαζί μου.

— Δέ θα κάνω τήν προστυχία να πάγω να είμαι έρωτευμένος μαζί σας, άπάντησε αυτός. Έλλά... πώς να τό πώ; Δέν σας φοβέμαι πιά. Σήμερα τό πρωτό έπέλεθηκα τελειωτικά πιά ότι δέν μπορώ να είμαι για σας τίποτε πιά πολύ από ένας φίλος. Δέν είμαι πλούσιος, δέν έχω τίτλο, δέν είμαι όραιός. Τό πρωτό έβρήκα μου χάριος μιά πρώτηνη τάξιας πνευματική διαύγεια. Σκέφθηκα μιά άποφάσιση. Θα σάς άγαπώ και γώ σάν τούς άλλους άφού δέν σά; συγκινεί ή άποφάσις

μαίνη έννια, πέταξε με μιάς από πάνω του τά σκεπάσματα τού κρεβατιού του, σημάθηκε και έτρεξε εύθως πρός τό άνοιχτό παρσόφρο. Έφιλοξενήτο στην βίλα της κ. Σερβίλ...

Μέλις τόν φύσηξε ο πρωϊνός άέρας αισθάνθηκα μιά άσυνήθιστη εύθεία σ' όλο του τό κορμί. Ένα θανατικό περιβόλι άπλώνότανε μπρός στα μάτια του. Ο Γεράρδος τό κούτταξε όρε πολλή άχόρταγα, σάν να τώβλεπε πρώτη φορά, σάν να μήν έπρόκειτο να τό ξανάδω.

Σέ λίγο ώστόσο βρήκα τή δύναμη ν' άποσπασθώ από τήν γοητεία τού κήπου, έπιασε όμως σέ μιά άλλη γοητεία. Στόν τοίχο της κάρμαφ του, άνάμεσα σ' άλλες φωτογραφίες όπηχε μιά που τή στιγμή έκείνη τήν είχε πλημμυρίσει ο ήλιος με τίς άχρίνες του. Η φωτογραφία αυτή ήταν της κυρίας που τόν φιλοξενούσε, της Φρανσουάζ ντά Σερβίλ. Ο Γεράρδος πλησίασε, τήν ξεκρέμασε και ξαναπήγε στο παρσόφρο για να τήν θεωμήση με όλη τήν άνοσή του.

Τήν έκοχή όπου είξε γίνει ή φωτογραφία αυτή ή κυρία ντά Σερβίλ είχε άκόμη μακρύτερα μαλλιά και λεγότανε δεσποκίνη ντά Μοντανιά. Δέν ήταν άκόμη τότε είκοσι χρόνων, τά μάτια της όμως χαμογελούσαν όπως και τώρα και τά χείλη της ήσαν όπως και τώρα έλαστωικά.

Πώς τήν άγαπούσε ο Γεράρδος, ώ! πός τήν άγαπούσε!.. Αυτό χρόνια τώρα όλες ή σκέψεις του πηγαιναν σ' έκείνην.

Στήν άρχή τόν είξε θαρπάσει με τήν ώμορφιά της, κατόπιν όμως αισθάνθηκα άκατανίκη τή έπιθυμία για τήν έξαισία αυτή γυναικα. Γλήγορα όμως κατάλαβε ότι ή έπιθυμία τόν αυτή θα έμεινε άπραγματοποίηση, και όσο και άν υπέφερε γι' αυτό, τό πήρε άπόφαση. Θα τήν έλάτρευε σισπηλά... Είνε άλλωστε μεγάλη εύτυχία και μόνον ν' άγαπάει κινείας, χωρίς άνταπόδοσι, μιά τέτοια γυναικα...

Μολινοτί είξε μείνει από καιρό χήρα ή κυρία ντά Σερβίλ διατηρούσε σήμε τιμιάς γυναικας.

«Σέβεται τήν μνήμηνη τού άνδρός της, αλλά πόσο θα βαστάξη αυτό ;» έλεγαν, σχολιάζοντας τήν άμεση διαγωγή της, οι άσπονδες... φίλες της.

Έξωφρα, όμως, ένα άπόρροτο περιστατικό ήλθε να δώση άπορροδκήτους έλπίδες στόν Γεράρδο. Ένα βράδυ, ή κ. Σερβίλ τού είπε καλώντας τον με τό μικρό του όνομα.

— Γεράρδος, είμαι βέβαιη ότι θα μου κάνετε τήν εύχαρήστηση νάρθητε να περάσετε λίγον καιρό μαζί μας, στή βίλλα μου. Έχω κάλεσει και τόν Ζάκ και τόν Λουσιέν και τόν Άνρι. Όλοι σας θα είχετε πλήρη έλευθερία. Τό πρωτό σοσι θέλουν θα παίρουν τέντες μαζί μου, και τό άπόγεμα θα πηγαίνουμε περίπατο, είτε παρσόφρο, είτε με τό άμάξι, είτε με τό αυτοκίνητό μου. Μετά τό φαγητό, πιάνο, τραγούδι, κουβεντοέλια και χαρτιά για όσους τ'άγαπούν.

Τό ήξερε λοιπόν ότι τήν έλάτρευε ; Μ' άν τό ήξερε θα τόν καλούσε στή βίλλα της; Ο Γεράρδος ώστόσο δέν έδίστασε. Έπήγε στή βίλλα της, μεθεωμένος άπ' τήν χαρά που ζούσε τόσο πολύ κοντά της, που τήν έβλεπε κάθε μέρα, πού αισθανότανε παντού γύρω του τήν μαγική παρουσία της. Έλλά ή χαρά αυτή βαστάξε λίγον καιρό. Υστερα, έξωφρα τόν έπιασε μιά μεγάλη μεταλλογία. Δέν είξε κέφι για τίποτα.

— Μό φίλε μου, τού είπε έκείνη μιά μέρα, τι σάς λείπει κ' έδώ. Έχετε όλη τήν έλευθερία σας, καλούς φίλους, καθαρών άέρα...

Τότα έκείνως δέν κρατήθηκε και τής άπάντησε : — Με συγκοχάει για ό,τι θα σάς έξομολογηθώ! Μή μου θυμάστετε, αλλά μου φαίνεται ότι δέν τό καταλάβατε και πρέπει να σάς τό πώ ; Σας άγαπώ!...

Η κυρία ντά Σερβίλ κούνησε τό κεφάλι της και τού άπάντησε :

— Νομίζετε, φίλε μου, ότι δέν φαίνεται αυτό ; Σας έχω καταλάβει... Έλλά τού κάνου μ' άγαπάτε. Δέν μπορώ ν' άνταποκριθώ στόν έρωτά σας. Ούτε όρας και να σάς κρατήσω κείνα.

Υστερα από λίγες μέρες ο Γεράρδος τής ζήτησε τήν άδεια να

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΒΒΑ

“Ένας από τους μεγαλύτερους φιλαρέσκους απ’ όσους αναφέρεται η Ιστορία, ήτο και ο άββας ντ’ Αντάγκ. Για να διατηρηί την άγρότητα του προσώπου του, ή όποια του προσέδιδε ξεχωριστή εγείνηση, υπεβάλλετο καθημερινώς σέ οδυνηρότατες άφαιμάξεις ! Έπίσης για να έχη πάντοτε λευκά και άφρατα χέρια όταν κοιμώταν τά κρεμύσας από την όρση, όστε να στέκουν όρθια και να κατεβαίνη τό αίμα κάτω !..

“Η φιλαρέσκεία του όμως δέν σταματούσε έως έδω μόνον. Μολοντί, σάν άββας πού ήτο, φορούσε άναγκαστικώς ράσα, ματρώφην έν νούτοις να ντύνεται κατά τέτοιο τρόπο, όστε όταν έφρανίζεταν σάν περίπαικο, τραβόσεν τά βλεμάτια των διαβοτών έπάνω του.

“Η όργιώδης ζωή την όποιαν περνούσε, προστιθεμένη στήν σκανδαλώδη έρμάνιά του έπροκάλεσαν την έξοια του από τό Παρίσι στήν πόλη Καέν.

Κάποτε ο άνάστατος δικαστικός και τέας ύπουργός ντ’ Σουζύ, παλαιός γνώριμός του περνώντας από την Καέν, έσκεφθη ότι σωσόν θα ήτο να πάη να τον έπισκεφθί. Κατά τό μεσημέρι λοιπόν, διευθύνθηκε στό σπίτι, όπου, καθώς τό είχαν παί κατοικουσόν ο άββας. ‘Ο κ. ντ’ Σουζύ εισηχθή μεσα σέ μια κρεβατοκάμαρα, καθιστή και έπιπλαμένη εύρηπετάτα, σιό μέσον της όποιας βρισκόταν ένα κρεβάτι. Έπάνω στό κρεβάτι ήταν έαπλωμένο ένα πρόσωπο, από τό όποιον δει έρίπνευε παρά ή γυναίκαία νυχιακά σκαφίνα πού φορούσε στό κεφάλι ! ‘Επίσης φορούσε ένα κμρονιά γαυφίνο πλούσιος και πολυτελείς κορδέλλες, και ένα σπορό κομμάκι και σιολίδια !..

Τό πρόσωπο αυτό έτσι πλαγιασμένο καθώς ήταν, ήσυχολείτο στό να κεντάη.

“Ο ντ’ Σουζύ, μόλις άντίκρουσ τό θέαμα αυτό, υπέθεσε ότι κατά λάθος είχε μπεί στό δωμάτιο καμιάς ; γυναικός ελαφρών ήθών. Καί, άφού ζήτησε συγνώμη, έτοιμαζόταν να φύγη, όταν άκουσε τό πρόσωπο αυτό να τον φωνάζη με τόνομό του. ‘Επληρώσε και τότε μόλις κανάληκτος, άνεγνώριος τόν άββα ντ’ Αντάγκ, ο όποίος ήταν σκαομένος στά γέλια.

“Ο φιλαρέσκος άββας, πράγματι, όταν έμνε σπύτι του ήξέκατο να ντύνεται γυναίκαία και ν’ άσχολείται σέ δουλειές έντελεις γυναικείες !..

μου...

— Φτάνει, φτάνει, Γεράρδε...
— Δέν είμαι παρά ένας καλλιτέχνης, ο όποιος καίγεται στό φως σας άνάμεσα, άπελειωμένε... Γιατί λοιπόν να παρατείνω την δυστυχία μου ;

— Μπρόβο ! Βίεπω ότι γινήκατε λογικός.
— Ίσως... δέν ξερω... Τό μόνο πού ξερω είνε ότι στό έξής δε θα μέ βλέπετε να είμαι προσκολλημένος νοτιά σας σάν ίσκιος σας, μελαγχολικός και άπελειωμένος... Έχω τό θάρρος να σας κντάξω κανάματα. Χές βλέπω κρώνη φορά. Είστε όμορφότερη απ’ ότι φανταζόμουν. Χθές, σάς έδαύμακα, δέν σάς έβλεπα. Τώρα σάς βλέπω, τώρα θα μπροθ να σάς βλέπω, και αυτό θα είνε μια μοναδική άπόλαυση γιά μένα. Δε θα είμαι πιά γελοίος, άνόητος, κωμικός σάν βρομένη κόττα...
— Μά σσιπάστε λοιπόν !
— Θα γίνω σάν τόν ‘Ανρί, σάν τόν Ζάκ, σάν τόν Λουσιέν. Θα σάς κνάω να γελάτε, θα σάς διασεκεδάω και θα διασεκεδάω και γώ.
— Γεράρδε ! Φώναξε με τόση δύσμη όστε έκείνος σταμάτησε έπιτελους.
— Συγχώρησέ με Γεράρδε ! τού έκανε σερβρά.
Και εϋθύς έσπασε σέ λυγμούς και καθώς έκείνος πληρώσε, έγκαταλειφθηκε γλκνά στήν άγκαλιά του, ψιφουρίζοντας με μια φωνή λιγοθυμισμένη :
— Συγχώρησέ με Γεράρδε, συγχώρησέ με άν σ’ έκανα τόσο να ύποφέρης... Νοιώθω ότι σ’ άγαπώ, Γεράρδε . Σ’ άγαπώ... Σ’ άγαπώ.
‘Ετρωμε δλόκληρη.
‘Ο νέος έσκυψε και φίλησε τό νευσιμένο άν’ τά δάκρυα πρό-σώτ’ της !..

Γ’αστέν Σερά

ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

‘Από τό ‘Γκιουλισάν’ του Σααδή

Τό παραρϋθί τό λαλεί : πώς μέ φορά ένας γέρος με όμορφονί παντρεύθηκε στής Δαμασκού ένα μέρος τριανάφυλλα τις σκόρπισεν απ’ τό βαβάνι ως χάμου σ’ τήν κάμαρα του γόμου’ και πλάί της, στού πόθου του τά πλούσια τά παλάτια, κολλούσε πάνω της του νου και του κορμού τό μάτι.

Νύχτες βαθιές δέν άφηςε τό μάτι του να κλείση’ και με κουβέντες γελαστές και με κρυφομιλήματα άγάλια-άγάλια έλόγιαζε μ’ αυτά να την κερδίση κι’ άγάπης ήλιπζε ζεστές και τρέλλες και φιλήματα.

Κ’ έτσι της λέει μια νυχτιά : όσάν έσένας άλλη τέτοια δέν έχει ριζικό και τύχη παιό μεγάλη γιατί σέ γέροντα έπισσε πολύξερου τό χέρι, πού είνε τόν κόσμο, τό ζεστό σάν και τό κρύο τό νοιώθει, τί είναι καλό και τί κακό και τί είναι πίστι ξερέει και της άγάπης έμαθε τό νήμα να τό κλώθει. Είμαι γλκνός, καλόγνωμος, γιομάτες καλωσύνη, κ’ είναι σορά τά λόγια του πού σάν τό μέλι χόνει.

“Όσο μπορώ θενά δεθώ μαζί σου’ και φαρκάκια να μέ ποτίσης, και γι’ αυτό δέν θα σου κρύψω κάρια’ Κι’ άν είναι πάλι ζάχαρι τό γιόμα σου—άχ ! πέισου, τή σφάζω τή γλυκιά ζωή πού κρύβω και ταίσου.

Σκλάβο φτωχιά δέν έπισσε σέ κούφιο καλλιηκάρι, με δίχως κησι κι’ άπιστο και ψυχή και ήλιάρη, πού νάχη πόθο άλλοιωτικό κίθς στιγμή κι’ άκομή μια γνάμψι δέν εγέννησε γεννά καινούργια γνεμη, κάθε βραδυά ο’ άλλη φωλιά πού γέρνει τό κεφάλι, και κάθε μέρα πού περνά νού φέρνει άγάπη άλλη.

Οί νηοί λογιάζονται ώμορφει και άφρατοι κι’ άγγελοϋδιο : όμως δέν είναι άληθινοί και τίμιοι στήν καρδιά, Μά δίναςε πίστι σ’ άηόνοιού τά ψεύτικα τραγούδια : ‘Αν’ ώρας σ’ ώρα τά σκορπά κ’ άλλοιωτική ροδιά.

Μονάχο οί γέρι : ζούν σερνά μέσ ο’ τήν άλήθεια πρώτοι τους λέπει ή τρέλλα, αυτό τό φως όπου σκορπίζ’ ή γνήση. Γύρνεσ πάνω, πήγαψε με δέν καλύτερό σου τήν συντροφιά του λόγιας άτίμητη χροστή γιατί θα χάσες άδικα καιμύνη τόν καιρό σου άν είναι κ’ είσ’ έσύ !

Και λέει ο γέρος με καμιά άκομή : Τόσα, τόσα της είπα λόγια σάν αυτά με τί γλκεία μου γλώσσα, πού άνένυμφο θαρούσα, πώς έπισσε σού δίχτυα μου και σκλάβο τά μου κρατούσα.

Εάφτου μεσ’ απ’ τή άπονη καρδιά της μια φορά ξεγύμνη μαύρο στεναγμό και λέει λυπητερά :
«Μού πες πολλά’ μά όλα σου τά λόγια τά χαμένα μέσ’ ο’ τού μυαλού μου τή σπονή τή ίσια Ξυγαριά δέν έχουν βάρος πισιόταρο ούτε δραμιού γιά μένα.
«Κόρη μου, κάλλιο να μπρηχί στά στήθια σου τοξέρι, παρά με γέρο στό πλευρό να ζήσης ξεκουσιάρη».

Γυναικία πού θαρεί ή φτωχιά μπροστά της μαραμμένο τού άνδρα της τ’ άχρηστο κορμί, σάν νηοστέμα χειλια, είναι σάν νάχη συντροφιά μπροστά της πεθαμμένο, πού να χωρατσε δέν μπορεί τό πόθος της τή ζήλια. Γυναικία πού σηκώνεται απ’ τ’ άνδρα της τό πλάι με πίσια και μαράκι, τό σπιτικό της ; θα τό δη κανιάς ; θα τό σπαράξη κι’ ή γρογίση θα τό φάη.

Τέτοια ζωή, νοητολογής, ζωή δέν είναι σβύνη’ και μόν’ ή χάρισι ο’ αυτή θανάτου γλκνά δίνει’ γιάσού σάν πέρας ο’ κηριός πού κρέπει ή κάθε χήρα να περιμένει γιά να βρη καινούργια πάλι μοίρα, αυτή κ’ ένα πανικόμορφο παντρεύθη παλληκάρι φτωχό, σκληρό μακίνομο—μά με κωμυμένη χήρα. Κι’ ήταν πολλά τά βάσανα κι’ ή τυρανία κ’ οί πόνοι με εκείνη δέν τά λόγιαζε κ’ έλεγε πάντα μόνη : «Εθλόγημνος ο θεός ! Έγώ τούσ’ απ’ τά βάσανα, εύρημα τώρα τή χαρά κι’ απ’ τή ψυχή μου άνόσωνα»

Τι γιά τό μένα ή κάρια σου κι’ ή μάνια σου κι’ ή ζήλια, έχεις άγγέλο προσώπο και ζαχαρένια χειλια. Και πσιό γλκνός ναι ή κόλασις, άγάπη μου μαζί σου, παρά με άλλον ή πικρή ζωή τού Παραδείσου.

‘Η μυρωδιά τού κορμυσιού σιής ; ώμορφης τό στόμα κάλλιτερη ναι άλήθεια απ’ τού γλκνού τριανάφυλλου τό μύρο και τό χρώμα σ’ τής άσχημης τό στήθια.

Σααδή